

— Thú thật với anh, tôi không biết ông Valép hiện ở đâu. Ngoài cái phong bì đựng tài liệu, tôi còn một bức thư riêng của ông Valép.

Hắn mở cái hộp trong xe, lấy ra một tờ giấy gấp tư. Thì ra Valép đoán trước ! Hắn biết Văn Bình mưu đoạt bộ mật mã nên cố tình tránh mặt, sai đàn em đến dò đường.

Đưa tờ giấy cho chàng, gã người Phi nói :

— Ông Valép đã dự liệu mọi việc xảy ra nên không tới.

Văn Bình hừ một tiếng rồi rọi đèn bấm đọc thư. Lá thư gồm những giòng chữ đánh máy như sau :

« Thưa các bạn

« Đúng ba giờ đêm nay, tại nơi hẹn mà các bạn đã biết, tôi sẽ mang phần thứ hai của bộ mật mã tới đời lấy Cáclốt. Tôi đã bố trí chu đáo, các bạn không qua mặt tôi được đâu. Biết các bạn chưa hoàn toàn thật tâm, tôi vẫn thận chí. Các bạn sẽ hỏi thuộc viên của tôi để biết cách thức liên lạc và trao đổi đêm nay.

Valép. »

Văn Bình vò nát tờ giấy dút vào túi. Với những thủ đoạn như vậy, Valép khó thể bị phỉnh gạt. Valép chưa hạ độc thủ đối với chàng vì hắn còn cần Cáclốt. Chàng còn sống hẳn mới có hy vọng cướp lại Cáclốt. Nếu biết Cáclốt đã chết, hắn sẽ không ngần ngại thủ tiêu chàng.

Đầu sao Valép cũng am tường địa thế Mani hơn chàng. Nhất là địa thế khu Thành cổ, một nơi gạch ngói bộn bề, chìm trong bóng tối, với nhiều

đường hầm quanh co bí mật. Chạm súng với Valép dưới hầm, Văn Bình ít có hy vọng thủ thắng. Dám đưa trước phần nửa tài liệu, nửa còn lại hẹn đến 3 giờ k uya quả Valép là nhân viên tinh báo đầy tự tin, và có đủ phương tiện chống lại thủ đoạn lật lọng của Văn Bình.

Đã thế, Văn Bình càng không thể kéo dài cuộc ừ tìm với đối phương nữa. Chàng phải tìm cách khác đoạt bộ mật mã.

Gã người Phi mời chàng lên xe :

— Ông Valép dặn tôi lại anh về khách sạn Bay View.

Chàng xua tay :

— Cảm ơn anh. Tôi đi bộ.

— Anh chờ xe mô tô Hạc lấy chứ gì ?

Văn Bình tái mặt. Bọn Valép đã biết Lê Diệp đi phía sau chàng. Gã người Phi nhấn mạnh từng tiếng :

— Tôi xin lỗi anh vì đã dùng máy vô tuyến cầm tay để liên lạc với ông Valép. Lúc các anh xuống xe ở ngoài đường, ông Valép đã báo cho tôi hay, anh vừa bước xuống hầm thì ông Valép đã ra hầu chuyện người bạn thân của anh.

Văn Bình gầm lên :

— Người bạn của tôi đâu rồi ?

Gã người Phi cười :

— Anh yên tâm, ông Valép muốn thu xếp với các anh trong sự hòa dịu. Người bạn của anh được chở về khách sạn rồi.

— Bị thương à ?

— Không. Lúc anh ta đến gần miệng hầm thì bị một phát đạn thuốc mè vào người. Bão là phát đạn thì không đúng. Khẩu súng đặc biệt này bắn ra một viên đạn bằng giấy, nhồi chất thuốc mè thật nhạy, hễ ai ngửi phải là mê man. Khi tôi gặp anh dưới hầm thì bên trên bạn anh đã được khiêng ra xe hơi.

Văn Bình thở dài :

— Valép tài thật. Anh về nói giùm là tôi có lời khen ngợi.

Gã người Phi gạt đầu :

— Tôi xin lành ý.

Hai người ngồi im bên nhau cho tới khi xe hơi đậu trước khách sạn Bay View. Văn Bình mở cửa nhảy xuống.

Lên phòng, thấy cửa mở, chàng xô vào. Lê Diệp nằm dài trên giường, đầu kê ngay gối trên gối. Những giọt nước lạnh từ cái khăn ướt đắp ngang trán lăn xuống đệm, lấp lánh dưới ánh đèn sáng quắc.

Lê Diệp hé mắt nhìn chàng, nụ cười chua chát nở trên môi. Ngồi xuống bên, Văn Bình hỏi :

— Valép phải khỏe ?

Lê Diệp đáp :

— Không rõ ai nữa. Về đến đây, tôi mới tỉnh.

Văn Bình chép miệng :

— Minh bị Valép chơi một võ khá đau. Minh tưởng cao tay, ngờ đầu thắng cha phù thủy Nam tư còn cao tay hơn.

Lê Diệp ngồi dậy, dựa lưng vào tường :

— Bây giờ, anh tỉnh sao ?

— Không lẽ mình cứ ở đây, khoanh tay chịu thua mãi. Valép viết thư hẹn tôi đến 3 giờ khuya.

Tôi tin là bọn tay sai của Valép đang chia nhau bố trí quanh khách sạn. Minh đi đâu, chúng sẽ bám sát. Nguy qua, anh ạ.

— Anh sợ rồi ư ?

— Hơn ai hết, anh biết tôi không bao giờ sợ. Tuy nhiên, tôi sợ chúng mình phải ở lì trong phòng không có cách giải cứu Rô-sita và phăng ra ngọn ngành của nội vụ.

Một ngót, Văn Bình hỏi :

— Anh khỏe hẳn chưa ?

— Rồi.

— Kuông, tôi muốn hỏi anh đã có thể dùng sức mạnh được chưa ?

Lê Diệp nhảy trên giường xuống đất :

— Anh nhìn xem. Bây giờ, anh cần gì, tôi cũng làm được. Bàn tay tôi còn đủ sức đánh tan óc con bò mộng.

Văn Bình chắt lưỡi :

— Minh không thể trì hoãn nữa. Phải phản công nội đêm nay mới có hy vọng chuyển bại thành thắng. Anh và tôi chia nhau mỗi người đi một nơi.

— Anh đi đâu ?

— Đến nhà Oka.

— Oka ?

— Nhân viên của Sở Giám điệp Phi, anh quên rồi sao ? Oka cùng đi với anh và Nguyễn Hương lên trường bay đón tôi từ Baghiô tới.

— Anh gặp hắn làm gì ?

— Lat nữa, tôi mới có thể nói dứt khoát. Thời bây giờ anh đi đi. Anh làm cách nào cho bọn đàn em của Valép tưởng lầm tôi cùng đi với anh. Thế thôi. 10 phút sau, tôi sẽ thoát khỏi khách sạn.

Trong khi Văn Bình lùi húi knui chai huyết ky thượng hạng, Lê Diệp mở cửa ra hành lang. Từng hoạt động nhiều với Văn Bình, Lê Diệp không muốn hỏi gặng bạn. Văn Bình vẫn có thói quen làm việc kín đáo.

Chàng gặp người bồi ngủ gà, ngủ gật trước thang máy. Nghe tiếng giày cồm cộp của Lê Diệp, hắn choàng dậy. Lê Diệp cười nói :

— Anh cứ ngủ tiếp. Tôi không dùng thang máy.

Gã bồi lễ phép :

— Xin ông tha lỗi. Tôi vừa chợp mắt ngủ quên một lát vì đêm qua thức khuya quá.

— Anh thức khuya làm gì ?

Gã bồi ngượng ngùng :

— Không dám giấu ông, anh em rủ đi Pasay.

Tình cờ, Lê Diệp tìm ra người cần tới. Chàng móc tờ bạc 20 pêsô, trải dưới ánh đèn cho hắn thấy rõ :

— Anh muốn xuống Pasay nữa không ?

— Thưa, làm trai ai chẳng thích đàn bà !

— Vậy, tôi biếu anh 20 pêsô. Xong xuôi, tôi sẽ cho thêm.

— Ông muốn sai tôi việc gì ?

— Dễ lắm. Anh chỉ cần thay quần áo đang

hoàng, rồi khoác tay tôi xuống đường như bạn.

— Ông quản lý nhận ra thì khốn.

— Khỏi lo. Minh sẽ ra bằng cửa sau. Đi độ nửa giờ thì về. Tôi đưa anh lên xe hơi, anh ngồi cạnh. Chúng mình chạy vòng thành phố rồi quay về khách sạn.

— Thưa, như vậy để làm gì ?

— Anh đừng hỏi vặn thì hơn. Ở vào địa vị anh, tôi sẽ cất tờ hai chục vào ví, rồi nin thình cho đến khi xong việc.

Nghĩ ngợi một lát, gã bồi đáp :

— Thưa, tôi bằng lòng.

Hắn dẫn Lê Diệp vào một căn phòng nhỏ cuối hành lang. Phòng xép này dành riêng cho bồi. Loáng một phút, hắn đã cởi bộ đồng phục công nhân khách sạn, và mặc vào chiếc sơ mi cao bồi màu sẫm.

Khách sạn về khuya vắng hoe như chùa Bà Đanh. Lê Diệp ra hiệu cho gã bồi xuống dưới nhà bằng cầu thang cứu hỏa.

Đường phố cũng vắng hoe. Song Lê Diệp tin là đàn em của Valép đang rình trong bóng tối. Dẫn gã bồi đứng nép vào tường, Lê Diệp ung dung liến lại một chiếc xe hơi Mỹ sang trọng. Chàng khoan trãi mở cửa xe như chủ nhân. Chàng không muốn lộ cho gã bồi biết chàng đánh cắp xe, sợ hắn từ chối, không đi theo nữa.

Một phút sau, dưới bàn tay chuyên môn của Lê Diệp, chiếc Mercury tối tân nổ máy nhẹ nhẹ. Gã bồi chạy tới. Lê Diệp xả ga, phóng nhanh ra đường ven biển.

Chạy được một quãng, chàng liếc nhìn tấm kính chiếu hậu. Chàng mỉm cười khi thấy một chiếc xe đen sì, bám sát sau đuôi, đèn dóm tắt ngúm. Ngồi bên, gã bồi thân nhiên hút thuốc lá. Bất chợt cử chỉ khác thường của Lê Diệp, hắn hỏi:

— Ông có thể cho thêm 20 p'sô nữa không ?
Chàng n ăn mặt .

— Anh đã thuận 10 pêsô rồi. Nặng nhọc gì đâu mà anh vòi vĩnh thêm ?

— Kê thì không nặng nhọc, nhưng rất nguy hiểm. Nếu bại lộ, tôi sẽ mất việc.

— Anh này lạ quá. Thấy anh buồn ngủ, tôi rủ đi dạo mát cho vui. Ai biết mà sợ ? Và lại, đi dạo mát, chứ có đi giết người đâu ? Nếu quán lý biết, tôi sẽ noi cho.

— Tôi không dám xin nhiều. Chỉ xin thêm 10 pêsô thôi. Tuy tôi không làm gì phi pháp, song hậu quả rất lớn. Hiệu tôi đóng vai trò thay cho bạn ông. Không can dự đến tôi nên tôi không hỏi vì sao bạn ông ngồi nhà, và tôi đi thay như vậy. Tôi rất kín miệng. Ông bằng lòng chưa ?

Chợt dạ, Lê Diệp danh hy sinh một tờ hai chục mới tỉnh. Bồi khách sạn thường được coi là giới khôn ngoan và tinh tế nhất nhì trong xã hội. Giờ này, chàng mới biết nhân xét này đúng.

Gã bồi lẳng lặng cất tiền vào túi, mắt dăm dăm nhìn xuống mặt biển tối mờ mờ. Hắn không hỏi thêm gì nữa, và ngay cả tiếng cảm ơn thông thường cần thiết, hắn cũng cố tình quên lãng. Cử chỉ dè

dặt ấy chứng tỏ hẳn là gã bồi quen với nhiều việc bất ngờ, và đề nghị kỳ quặc của khách trọ quốc tế.

Vầng trăng lưỡi liềm chìm dưới lớp mây đen kịt. Lê Diệp cúi nhìn đồng hồ dạ quang. 15 phút đã trôi qua từ lúc chàng rời khách sạn. Xe hơi đã vào khu Santa Cruz, gần bệnh viện San Lazarô. Khu này gồm nhiều con đường nhỏ, khuất nẻo và những cột điện thưa thớt.

Tới một hẻm vắng, chàng lái thẳng vào, rồi đậu xe bên đường, ngay dưới cột đèn.

Xe sau chạy hết tốc độ nên đến đường hẻm phải thẳng gấp. Nếu không nhanh mắt, tài xế đã húc đầu vào dít xe của Lê Diệp. Xe vừa dừng lại một người Phi thấp nhỏ vọt xuống.

Đứng dưới hàng ba khuất trong tối, Lê Diệp cười ròn rã.

Gã thấp nhỏ hít hoảng cho tay vào thắt lưng. Lê Diệp thân nhiên bước ra, tay thọc túi quần. Giọng chậm rãi :

— Anh rút súng phải không ? Khỏi quá, chúng mình là bạn, việc gì phải dùng vũ khí ? Và lại, anh cũng thấy khẩu súng trong túi quần tôi. Tôi bắn rất nhanh, xin anh nhớ kỹ.

Sững sờ, hắn bỏ tay ra ngoài. Lê Diệp tiếp :

— Cảm ơn anh đã hộ vệ tôi từ Thành cổ về khách sạn, rồi từ khách sạn đến đây. Tuy nhiên, từ phút này tôi không cần anh nữa.

Dưới ánh điện nhợt nhạt, gã thấp nhỏ nhân ra người đứng cạnh Lê Diệp không phải là Văn Bình. Hắn buột miệng :

— Trời ơi !

Lê Diệp cười to hơn :

— Anh bị lừa rồi.

Gã thấp nhỏ rít lên, căm hờn :

— Bạn anh đâu ?

— Bạn tôi ấy à ? Anh về khách sạn không kịp đâu. Bạn tôi có một cái hẹn quan trọng khác, chưa thể thù tiếp anh đêm nay được. Yêu cầu anh về trình lại với Valép.

Gã thấp nhỏ lùi lại một bước. Lê Diệp cười mát :

— Anh định tháo thân phải không ? Đừng lo, tôi không bắt anh đâu. Nhân tiện, tôi khuyên anh điều này : anh đừng nghĩ kể rút súng ra vô ích. Anh chưa đụng tới chuỗi súng ở thắt lưng, viên đạn của tôi đã vào hõm trái tim anh rồi. Và một khi đạn lọt vào tim thì hết chuyện. Hết ăn, hết ngủ, hết chơi gái. Tôi cho anh về bình yên để thuật lại tự sự với Valép.

Gã thấp nhỏ thở dài đánh sượt. Lê Diệp nhìn hần trèo lên xe, nổ máy, mới bật lửa châm xì gà. Đứng bên, gã bồi run lập cập. Hần nói không ra hơi :

— Tôi sợ quá... Họ giết tôi mất.

Lê Diệp vỗ vai hẳn, ôn tồn :

— Hai chục pêsô nữa, bằng lòng không ?

— Thưa, tôi vẫn chưa hết sợ.

— Tôi đã mua cái sợ của anh 60 pêsô rồi.

Ốc tính toán thương mại của gã bồi vẫn không bị cơn sợ hãi làm tê liệt. Hần nài nỉ :

— Không khéo tôi mất việc. Và có thể còn mất mạng. Nếu có thể...

— Hai chục nữa. Vị chi là 80 pêsô. Đạo chơi mấy phút mà được 80 pêsô, tôi muốn làm như anh lắm. Đùng 80 pêsô, không thêm xentavốt (1) nào nữa.

Trên đường về, Lê Diệp lái thong thả, như người nhàn hạ, hứng gió mát. Thật ra, chàng không còn việc làm nữa. Chàng muốn con đường từ Santa Cruz về khách sạn dài mãi ra, bầu chàng được nghỉ ngơi, đón làn gió thần tiên từ vịnh Mani thổi lại.

Lê Diệp đi được 10 phút, Văn Bình mở cửa ra ngoài. Ban đêm, thoát khỏi một khách sạn không cho ai biết là chuyện tâm thương đối với kẻ lão luyện trong nghề tình báo như chàng.

Văn Bình trèo qua một bức tường thấp, rồi băng xuống một ngõ ngang chật hẹp. Bàng đường riêng này, chàng có thể tránh khỏi mắt quan sát của địch núp bên ngoài dễ dàng.

Việc đầu tiên của chàng là tìm xe hơi. Chàng hơi bức mình vì phải giở trò đạo chích, mưu kế thường dùng mỗi khi cần hành động kín đáo và chớp nhoáng. Chàng cười thầm nghĩ đến hai ông chủ xe sáng sớm thức dậy không thấy chiếc xe thân yêu của mình ở đâu. Cũng như Lê Diệp, chàng chỉ mất 60 giây đồng hồ là nổi xong hai mỗi điện trong xe để nổ máy.

(1) centavos. 1 pêsô trị giá 100 centavos.

Trong đời hồ hải, chàng ăn cắp xe nhiều lần, tuy nhiên chàng nhớ nhất một vụ ở Ba Lê. Đêm ấy, trời cũng sáng lơ mờ như đêm nay, chàng « thò » một chiếc xe đua hiệu Alpine tối tân. Là kiện tướng của các cuộc đua xe quốc tế, Văn Bình rất mê loại xe nhiều mã lực. Chàng ấn đề-ma-rơ, đóng cửa xe thật nhẹ, người đứng sát cũng khó nghe thấy. Ngờ đâu lại không qua mặt được một người.

Một người đàn bà tuyệt đẹp.

Chồng nàng là một phú thương khét tiếng trong giới hộp đêm thượng lưu của Ba lê ánh sáng. Không tuân nào người chồng không phạm tội ngoại tình. Rình chồng từ lâu, đêm ấy nàng mới tìm ra, nhờ chiếc Alpine đậu ngoài cửa căn nhà mà chồng nàng thuê làm tổ uyên ương chốc lát.

Thấy Văn Bình lái xe, tưởng là chồng, nàng bèn rượt theo. Văn Bình đậu xe trong rừng, chờ một tiếp xúc quan trọng. Thiếu phụ ập tới, định làm dữ. Gặp một thanh niên khôi ngô, nhã nhặn, duyên dáng, thiếu phụ thẹn chín cả mặt. Nàng ấp úng xin lỗi. Và dĩ nhiên chàng xin lỗi lại. Cảm cảnh nàng sống cô độc, lại mất công theo đuổi chà g dưới tuyết lạnh. Văn Bình không nỡ để nàng về không. Và đêm ấy nàng ở lại trong rừng với chàng.

Kỷ niệm êm đềm này, chàng còn nhớ rõ như mới xảy ra. Nhìn quanh quất một hồi, chàng lưu ý tới một cái Corvette. Loại xe đua của hãng Chevrolet này là báu vật mà giới tôn thờ tốc lực thêm

ước nhất. Động cơ chạy êm như ru. Chàng lái ra đường cái, rồi ẩu lút ga, phóng như bay về khu Binondô.

Oka ngụ trên lầu nhì một binh dinh mới cất, gần ga xe lửa Tutuban. Vừa lái, Văn Bình vừa nghĩ đến cuộc gặp gỡ đầu tiên của Oka tại trường bay quốc tế Mani.

Hôm ấy chàng bay từ Baghiô về. Oka ra đón chàng, bấp thít tay nôi cuộn cuộn dưới làn sơ mi trắng thê thao. Oka là điệp viên của chính phủ Phi luật tân. Trong cuộc nói chuyện tại khách sạn Sen-bon, ông Hoàng tiết lộ Sở Giám điệp Phi không muốn điệp viên bản xứ dính vào vụ Caclôt vì tình nghi nội tuyến.

Nếu vậy, tại sao ông Hoàng dùng Oka? Văn Bình đã nêu nghi vấn này với ông Hoàng, song ông tông giám đốc chỉ cười xoa không đáp. Sự kiện này chứng tỏ ông Hoàng muốn chàng lưu tâm đến Oka.

Oka là nhị trùng. Hắn vừa ăn lương của Sở Giám điệp Phi vừa nhận chỉ thị của giám điệp Nam tư. Hắn đã báo cho Valép biết hành tung của Văn Bình. Tương kế, tựu kế, sở Giám điệp Phi và ông Hoàng dùng hắn để giúp Văn Bình phăng ra Valép và nội bộ.

Các phòng trong binh dinh đóng im ỉm và tắt đèn. Văn Bình tìm ra phòng Oka dễ dàng, vì đó là một căn phòng sang trọng, rộng rãi, ở sát cầu thang, cửa bọc da, gắn một tấm đồng hình chữ nhật đề tên Oka.

Đột một lát trong bóng tối, thấy từ phía vòm tinh, Văn Bình nhẹ nhàng mở cửa bằng chìa khoa giả. Chàng lọt vào trong êm như ru. Ngón tay chàng đặt lên nút vận đèn : ánh điện sáng quắc tràn ngập gian phòng.

Đang nằm, Oka hốt hoảng vùng dậy. Văn Bình nhận ra một cô gái lỏa thể càn Oka, trên cái giường nhỏ bằng gỗ đen. Đồ đạc trong phòng có vẻ trẻ trung và táo bạo, tương phản mạnh mẽ với nhan sắc vẻ chiều của thiếu phụ gần 30, ngực và bụng đầy vết rạn, da dẻ lông lẻo và sọc sệch, không xứng với làn vải ga trắng muốt.

Oka chăm chú nhìn Văn Bình, vẻ kinh ngạc khác thường hiện trên mặt. Giờ đây, Văn Bình mới có dịp quan sát kỹ càng tướng mạo của hắn. Thoạt trông, ai cũng biết hắn là kẻ sớm dẫu, tối đánh, do cặp mắt lơu ti hí, toàn trắng, và hàm răng thưa, lởm chồm.

Văn Bình cất tiếng :

— Chào anh Oka. Anh còn nhớ tôi không ?

Miệng khô, Oka đáp một cách khó nhọc :

— Nhớ. Anh đến tìm tôi có việc gì ?

Văn Bình quay về phía thiếu phụ đang mặc quần áo. Hiểu ý, Oka nói :

— Tôi mang nạng từ Pasay về hồi tối. Nếu anh chấp thuận, tôi sẽ trả tiền và cho nạng về.

Văn Bình gật đầu. Oka móc ví, đưa cho thiếu phụ một xấp pêsô. Thiếu phụ cầm lấy, không đếm và bỏ vào ngực. Rồi nàng lẳng lặng bước ra cửa. Tay nàng mới đặt lên quả nạm cửa, Văn Bình gọi giật lại :

— Tên chị là gì ?

Thiếu phụ cười dĩ thỏa :

— Anh muốn đến thăm em hả ?

— Nếu em bằng lòng.

— Vây, trưa mai. Em ở con đường khó tìm lắm. Lát nữa, anh hỏi Oka.

Đột nhiên, Văn Bình dỗi ra thái độ phũ phàng. Giọng nói của chàng biến thành chất chua :

— Em đi đâu ?

— Em về nhà.

Văn Bình tiến lại, nắm cánh tay thiếu phụ, mắt quắc lên :

— Đừng đóng kịch nữa.

Nghe Văn Bình nói, Oka khoa tay định phạt vào yết hầu chàng. Văn Bình thụp xuống, dấm vào bụng hắn. Oka nhăn nhó ngồi phịch xuống giường. Văn Bình bấm mạnh ngón tay : thiếu phụ kêu ai ai. Chàng hỏi lại :

— Đi đâu ? Khai ra.

Oka dận thiếu phụ :

— Đừng nói.

Văn Bình dẩy nhẹ, thiếu phụ ngã chúi vào góc phòng. Chàng lừ lừ đến trước mặt Oka, dẫn từng tiếng :

— Anh biết tôi đến đây với mục đích nào không ?

Oka run bắn người :

— Tôi biết rồi.

Văn Bình tát nhẹ vào má hắn :

— Vải thưa không che mắt thánh được đâu !

Biết anh mất giao với gián điệp Nam tư nên thượng cấp của anh bày ra cái trò dòn tò ở phi trường để lột mặt nạ anh cho dễ.

— Tôi cần tiền nên làm vậy. Xin anh cứu tôi.

— Anh biết mức hình phạt mà sờ Gián điệp Pài danh cho nhân viên phản phúc của ư ?

— Thưa biết. Bởi vậy, tôi mong được anh cứu.

— Được. Tôi sẽ can thiệp với cấp trên của anh, cho anh lấy công chuộc tội. Anh sẽ không bị đuổi. Với điều kiện trao cho tôi bộ mặt mã ma Valép đoạt của quân Huk.

— Tôi không biết bộ mặt mã này ở đâu.

Văn Bình tát mạnh vào giữa mặt hăn. Tuy thân thể lực lưỡng, nặng gần 80 kí, Oka lại nhạt như cây. Mới bị dòn phủ đầu, hăn đã lay van rồi rít :

— Xin anh nương tay. Tôi xin khai hết.

Văn Bình tát thêm cái nữa. Theo kinh nghiệm đối với kẻ sợ dòn như Oka, thì cần đánh phủ đầu thật nhiều. Trong khi ấy, mục đàn bà già trước tuổi ngồi thu hình trên đi vắng. Oka nói nhát gừng :

— Thưa... anh, anh cần... biết gì ?

Văn Bình đáp :

— Tôi vừa nói, anh quên rồi ư ? Tôi cần bộ mặt mã.

Oka thở dài :

— Tôi sợ Valép lắm. Con bẹt giê sônôde cần tôi chết mất.

— À, cái đó tùy anh. Nếu anh sợ con sônôde

hơn sợ tòa án, tôi sẽ nhắc điện thoại, báo cho thượng cấp anh định liệu.

Oka cắn móng tay suy nghĩ. Cắn móng tay thường là cử chỉ của kẻ yếu bóng vía, tâm thần bán loạn, trong lúc cần bình tĩnh và sáng suốt.

Văn Bình nói tiếp :

— Và lại, anh nên yên tâm, đừng sợ gì cả. Nội đêm nay, Valép sẽ bị loại trừ, và anh sẽ được tự do.

Nói đoạn, chàng đi mảnh giấy và màu bút chì vào mặt Oka :

— Yêu cầu anh viết vào đây. Thứ nhất, địa chỉ hiện thời của Valép. Chỗ ở hiện thời, không phải là tòa nhà rêu phong gần nghĩa trang thành phố. Thứ nhì, cách ra vào, và nơi giấu bộ mặt mã.

Oka ngồi xuống, hí hoáy viết. Văn Bình đốt hai điếu thuốc Salem, vút một về phía thiếu phụ. Mục đàn bà bắt lấy, cắm vào miệng, rít một hơi dài, dáng điệu thỏa thuê :

— Chà, thuốc lá ngon ghê !

Văn Bình cười nhạt :

— Chị không cần tán ngọt tôi nữa. Chừng nào xong việc, tôi sẽ thả cho chị về. Không ai thêm bắt chị đâu.

— Tôi làm gì mà anh dọa bắt ?

— Oka là tay lão luyện mà không xí gạt được tôi, thì hạng tập sự vào nghề như chị mất công vô ích. Từ khi mới vào, liếc nhìn Oka, tôi biết chị không phải là gái chơi chuyên nghiệp. Dĩ nhiên, chị là kiện tướng của xóm Pasay, nhưng chị tôi đây

với Oka vì mục đích khác, ngoài mục đích mua vui vài giờ đồng hồ. Tôi đã nghiên cứu kỹ về Oka. Hầu vốn thích đàn ba ít tuổi. Còn chị, chị không còn xuân sắc nữa. Chị sống bằng nghề dẫn mối, nhất định không phải là đi khách. Phải không?

Thiếu phụ chỉ đầu lặng thinh. Văn Bình lại tiếp :

— Chi tiết của con này chứng tỏ chị là người cùng hội, cùng thuyền với Oka. Chị là tay sai của Valép. Valép phải chị đến gặp Oka làm gì?

Đang viết, Oka ngừng đầu lên, nghe thiếu phụ nói. Chặt lưỡi ra về tiếc nuối, thiếu phụ đáp :

— Anh đã biết, tôi cũng chẳng giấu anh nữa. Quả Valép sai tôi đến. Tôi làm chủ nhà trọ trong khu bình khang Pasay. Oka thường tới nghỉ đêm với các em út của tôi, nên đối với tôi rất có thiện cảm. Valép yêu cầu tôi đến đây, dặn Oka sửa soạn hành trang đi xa. Nghe tiếng động ngoài hành lang tôi vội vàng cởi hết quần áo, giả vờ lam tình nhân của Oka.

Văn Bình ngắt lời :

— Oka sẽ đi đâu?

— Tôi không biết.

Oka xen vào :

— Dương như chỉ đi chuyển chỗ ở trong phạm vi Mani mà thôi. Tôi có cảm tưởng Valep đang chuẩn bị một võ quan trọng.

Văn Bình hỏi :

— Bao giờ gặp lại Valép?

— Thiếu phụ đáp :

— Sáng mai.

Oka viết xong, đưa mảnh giấy cho Văn Bình. Đọc qua, chàng nở nụ cười khoan khoái. Chàng nhắc điện thoại quay một số riêng. Đó là số giấy nói của ông Hoàng, trong thời gian lưu lại Mani.

Tiếng nói của ông tổng giám đốc già nua nổi lên ở đầu giây. Không cần trao mặt hiệu, chàng đã nhận ra giọng khàn khàn, quen thuộc. Sau khi nghe chàng thuật lại nội vụ bằng tiếng Việt, ông Hoàng cười ròn tan :

— Cảm ơn anh đã sáng trí tìm ra Oka. Sở Giám điệp Phi còn cảm ơn anh nhiều nữa. Trong hai phút nữa, tôi sẽ thông báo cho họ biết. Nội đêm nay, Valép sẽ sa lưới. Và anh tin rằng bộ mặt mã kia sẽ rơi vào tay ta.

Văn Bình hỏi :

— Thưa ông, nếu chiếm được chìa khóa mặt mã, mất bao lâu sẽ dịch xong những phát giác của Cáclốt?

— Chậm lắm là trưa mai. Trên nguyên tắc, ta đã khám phá ra phần lớn những điều Cáclốt nói ra trong cơn mê sáng. Đích xác là RU sắp phải viện binh tới cho bọn Hukbalahap. Anh cần hỏi gì nữa không?

Văn Bình gác ông nói. Công việc của chàng đã thanh toán được phần nữa. Tờ chức do thám của Valép sắp bị quét ra ngoài vòng chiến. Giờ đây, chỉ còn lại Uré, bọn Huk và chàng.

Thấy chàng tư lự, Oka hỏi :

— Chúng tôi rời phòng được không ?

Văn Bình từ chối :

— Thong thả. Tôi đề nghị hai người ở lại đây đến gần sáng, đợi giải quyết xong Valép, rồi muốn đi đâu tùy ý.

Ngoảnh sang phía thiếu phụ, chàng cười dĩ thừa :

— Anh và chị cứ tự nhiên như trong phòng tắt đèn và không có ai. Tuy ngồi đây, tôi không tò mò đâu.

Văn Bình kéo ghế ra chỗ khác. Chẳng bao lâu nữa, trời sẽ sáng. Trong túi chàng, gói thuốc Salem còn gần đầy, ít ra cũng làm chàng đỡ buồn, trong khi một người đàn ông, một người đàn bà, vui với nhau cách một thước.

Phía sau chàng có tiếng cười rúc rích. Mụ đàn bà giang hồ tìm cách trêu ghẹo chàng. Nóng mặt, chàng ngậm chặt điều thuốc đã cháy hai phần ba. Mẩu thuốc tuy nóng, song chưa nóng bằng cảm xúc dẽ mê, như kêu thét, như lộng lộn trong mạch máu căng thẳng của chàng.

o-o-o

XII

Người đàn bà ấy...

o-o-o-o-o

Văn Bình đứng trước cái máy bán nước ngọt coca cola tự động đặt trên lề đường. Đại lộ Et-côn-ta, mạch máu của thủ đô Mani, đông nghẹt.

Chàng bỏ đồng xu kền vào máy. Sạch một tiếng khô khan, một chai nước ngọt từ trong lăn ra. Chàng cầm lấy, mở nắp, uống một hơi. Vừa uống, chàng vừa quan sát từ phía.

Ban đêm, cũng như các thị trấn lớn trên thế giới, Mani chìm ngập dưới sóng điện nê-ông muôn màu, muôn kiểu. Cách một quãng, sừng sững một rạp chiếu bóng, bên trong rộng bát ngát như tòa lâu đài ngàn một đêm lễ, gần máy điều hòa khí hậu tối tân và êm ru. Nhạc Jazz, thứ kích động nhạc người Phi yêu nhất, vọng lại âm ỹ, xáo động, khiến kẻ chán nản sinh ra yêu đời. Hàng trăm cặp trai gái âu yếm khoác tay nhau, tự do tình tự dưới ánh đèn sáng rực.

Văn Bình ngắm một đôi tình nhân trẻ tạt